

зисни принципи, които самите ние използваме в театъра, но най-вече да ги научим как да описват светлината. Когато си способен да опишеш емоции посредством лъч светлина, който идва от някъде и „пада“ върху нещо, то тогава би могъл да повториш същата тази ситуация и в театъра, например. Ето това е работата на светлинния дизайнер.

– **Какви са Вашите впечатления след четирите дни, които прекарахте с младите хора, които се включиха в уъркшопа (бъдещи актьори, режисьори, сценографи и т.н.) по време на фестивала?**

Катарина Дурикова. Групата не беше само от студенти. Имаше както режисьори, така и хора от други области с богат опит и различни естетически възгледи. Беше приятно да работим в група с толкова различни хора, които все пак бяха водени от една цел – очарованието от светлината и интереса към нея.

Томаш Моравек. Този уъркшоп беше много

интензивен, но в крайна сметка и много кратък. Участниците дойдоха от различни краища на България и имаха различни специализации в областта на театъра – сценографи, режисьори... Това неминуемо означава голяма палитра от хора. Сега те имаха възможността да се срещнат и да обогатят опита си. Въпреки, че не се познаваха, не след дълго се превърнаха в група, която създаваше и беше креативна. За мен това бе незабравимо преживяване, което ме обогати.

– **Как виждате бъдещето на светлинния дизайн в театрите?**

Катарина Дурикова. Най-вероятно все повече и повече нови технологии. Обстоятелствата се променят, но нашият инструмент (лъчът светлина) остава същият.

Томаш Моравек. Светлинният дизайн в театъра зависи както от развитието на технологиите, така и от това на артистите. Не само в бъдеще, но и сега вече се поставя фокус върху светлинния дизайн в театъра. ■

Притежание е равно на щастие или Два съсипани живота

Гергана Трайкова

В ученическите си години се запознаваме с „баснята“ като литературен жанр. Именно тогава започват да ни учат чрез нея какви не трябва да бъдем. Смесът в този жанр се предава предимно в хумористичен вариант, като най-често човешките качества (лоши или добри) се пренасят върху животни. Накратко – показват ни лошите страни от човешкия характер в ранна детска възраст!

Ако не сте запознати с баснята на Езоп „Кокошката, която снасяла златни яйца“, то поне сте чували приказки със сходен сюжет, или най-малкото в собствения си опит сте се сблъскали с алчността. Според психологията думата „алчност“ се характеризира като: *Прекомерно желание за придобиване или притежаване на повече, отколкото някой има нужда или заслуга.*

Преди около две години на конкурса за написване на оригинална куклена пиеса за възрастни на КТ – Стара Загора и Сдружение с нестопанска цел „Пиеро“ се появява пиесата „Кокошката със златните яйца“ на Теодора Попова-Лазарова.

През 2014 г. става ясно, че победител е именно тя, и, като част от наградата, тя получава правото да реализира пиесата на сцената на КТ – Стара Загора, и освен това спектакълът да бъде представен в програмата на „Пиеро 2015“.

Е, точно за това представление на Теодора Попова ще ви разкажа сега.

Създателите на спектакъла черпят своето вдъхновение и лежат на здравата основа на езоповата басня. Създателката на спектакъла обаче влага много други наболели за съвремие-

то подтеми – преминава през дома, вниманието и обичта, като ги съпоставя с техните антоними. Там, в отношенията между мъжа и кокошката, има нещо далеч по-сериозно от видимото на пръв поглед. Втъкано е невидимо огледало на отношения, които може да съществуват между мъж и жена – любов, желание, насилие и мания за собственост...

Теодора Попова успява да доразвие текста на баснята (онези четири реда!) и ги превръща в почти едночасов „урок“ по морал и ценности, създава чиста проба приказен сюжет с изключително въздействаща поука!

В този свят съществува приглушено осветление и четирима актьори – Латина Беровска, Любен Чанев, Деница Янакиева и Кирил Антонов, които имат нелеката задача, да съпро-

вождат присъстващите в развитието на историята. Те са тези, които променят сценичната визия и най-важното – „вдъхват живот“ на кокошката.

Многофункционалният сценографски замисъл (Димитър Димитров) се изразява в четири метални конструкции; четири части, които, ако бъдат събрани, ще се образува голямо яйце. Части, които с разместването и преобразяването си между отделните сцени се синхронизират с преобразяването и на самия персонаж.

Всички досега изброени компоненти се събират, за да ни пренесат в света на един беден човек (Янчо Иванов), който едва свързва двата края. Беден, но все пак смирен, доволен от малкото, което има. Или по-скоро доволен, че не му се случва нищо по-лошо от това, което не може да понесе. Докато не среща кокошката, която снася златни яйца, кокошката, която плаче и изразява своите емоции...

Странни, чужди гласове започват да нахлуват в главата му, а те са извадки от тлеещи в съзнанието му спомени за кокошките, тяхното значение и „употреба“ в най-груб смисъл. Мислите му стават достойни на всички, а статистиките се подреждат според желанията му. От тук започва дълбоката вътрешна промяна на героя; от тук започва алчността и нуждата тя да бъде подхранвана. Пет етапа на човешката глу-

пост, през които ще премине персонажът, за да стигне до самата кулминация! От смиренното, през забогатяването без драстична промяна в отношението, нарастването на алчността, тоталната дребнавост и още по-далеч! Визуалните метаморфози, които претърпява персонажът във всеки един от

тези етапи, са съпътствани и с промени при кокошката. От подарено златно пръстенче през разкоша, в който я поставя собственика ѝ, до самата смърт.

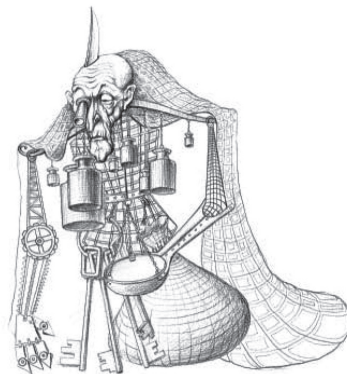
С напредването на спектакъла, напредва и усещането за затвор, както душевен, така и физически. Кокошката вече е строго заключена, ключовете на кръста на мъжа стават все повече и по-големи, златните яйца все по-малки, а теглиликите на врата му – все повече. Тогава, в самият край, идва ред на тоталната метаморфоза. Човек не съществува – съществува кукла с човешки размери. Тя обаче само наподобява онзи човек, който не иска да му се случва нищо по-лошо от това, което не може да понесе.

Мъжът вече се е сраснал със своите теглилки и ключове, а бижутерският бинокъл, с който е оглеждал златните яйца, е заел мястото на окото му. На

мястото на моралните ценности, обаче зее една куха яма и нищо повече! Тогава четирите елемента се събират в едно и мъжът трябва да остане вътре – неразбиращ собствената си глупост. Той е обграден от собствените си решетки, зад които е държал своята златна възможност!

Някъде в себе си все още чувам красивия музикален фон (Михаил Шишков) – нежни звуци от пиано и неговото вулгарно опровержение от падащите жълтици! Сценографията – интензивно участващ елемент – работеше за спектакъла, дишаше с него и се променяше според нуждите му. Актьорската игра успя да обедини всички компоненти и да разкаже историята, а самата тя ме подтикна към размишление...

Винаги може да погледнем живота от страни и да видим какви **не трябва да бъдем!** ■

„Кокошката със златните яйца“
“The Hen with the Golden Eggs”

